

Ouderdom van de aarde en chronologie

Hoofdstuk 1 t/m 6 uit *How Old is the Earth?*

Dr. A.J. Monty White, http://www.answersingenesis.org/events/bio.aspx?Speaker_ID=16

1. Inleiding
2. De geslachtsregisters in Genesis
3. De lengte van de scheppingsdagen
4. De hiaattheorie (Gap theory)
5. Oppervlakkige schijn van ouderdom
6. Conclusie

1. Inleiding

Veel mensen denken dat de Bijbel leert dat de schepping plaatsvond in 4004 vóór Christus, en inderdaad deze datum ziet men dikwijls in oude Bijbels afgedrukt als kanttekening bij Genesis hoofdstuk 1. Hoewel het algemeen bekend is dat dit Usshers datum is voor de schepping, weten velen niet wie Ussher was, hoe hij aan deze datum kwam en hoe het in de marge van de eerste bladzijde van zoveel Bijbels terecht kwam.

In 1650 ontwikkelde James Ussher, aartsbisschop van Armagh en primaat van Ierland, gebruikmakend van de Bijbel, een chronologisch systeem, dat als scheppingsdatum gaf de nacht voorafgaande aan de 23ste oktober 4004 vóór Christus. Deze datum is ongeveer zes en dertig jaar eerder dan die welke zes jaar eerder in 1644 voorgesteld werd door de eminente geleerde in het Grieks John Lightfoot, die tevens Vice Chancellor van de Universiteit van Cambridge was. Uit tekstbeschouwingen concludeerde hij dat de schepping begon om 9 uur in de morgen van 17 september 3928 vóór Christus. Usshers datum van 4004 v.C. werd bijgeschreven in de marge naast Genesis 1 in de grote editie (1701) van de Engelse Bijbel van William Lloyd, bisschop van Winchester. Deze praktijk werd voortgezet in de volgende edities. In 1900 echter stopte de drukkerij van de Cambridge Universiteit met het afdrucken van deze datum in hun Bijbels, ongeveer tien jaar later, gevolgd door de drukkerij van de Oxford Universiteit.

Oppervlakkig bezien is het berekenen van de ouderdom van de aarde uit de Bijbel de eenvoud zelf. Eerst moet de geboortedatum van Abraham bepaald worden. Vervolgens moet het mogelijk zijn, door gebruikmaking van de geslachtsregisters in Genesis de hoofdstukken elf en vijf, te berekenen wanneer respectievelijk Noach en Adam leefden. Tenslotte moet een beschouwing van Genesis hoofdstuk 1, om de lengte van de scheppingsdagen te bepalen, en ook om vast te stellen of er een chronologisch hiaat is tussen Genesis 1:1 en 1:2, het mogelijk maken de ouderdom van de aarde te bepalen. Maar zo eenvoudig als het hier staat gaat het niet, en zoals we zien zullen, zijn er vele problemen.

2. De geslachtsregisters in Genesis

De *IVP New Bible Dictionary* stelt op pagina 7: “Als resultaat van archeologische ontdekkingen kan aangetoond worden dat het leven en de tijden van Abraham, zoals opgeschreven is in Genesis goed overeenstemmen met de huidige kennis van het tweede millennium v.C.”.

Er is echter geen buitenbijbelse methode om de geboorte van Abraham te dateren, noch het exacte jaar, want tegenwoordig kent men Abraham alleen uit bijbelse bronnen. Volgens Edwin R. Thiele in “*The Mysterious Numbers of the Hebrew Kings*”, vond de verdeling van het koninkrijk van Israël

bij de dood van Salomo plaats in 931 v.C. Gebruikmakend van de tijdsperioden gegeven in 1 Koningen 6:1 en Exodus 12:40 moet Jakob Egypte binnengekomen zijn in 1877 v.C. en daar hij op dat tijdstip 130 jaar oud was, (zie Genesis 47:9) moet hij geboren zijn in 2007 v.C. Daar Izaäk zestig jaar oud was toen Jakob geboren werd Genesis 25:26) en Abraham 100 jaar oud was toen Izaäk geboren werd (Genesis 21:5), moet Abraham (of Abram zoals hij eerst bekend was) in 2167 v.C. geboren zijn.

Aangenomen dat de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 compleet zijn en dat er een “vader-zoon” relatie is bij hen die in de geslachtsregisters genoemd worden, dan zou, zoals we in tabel 1 kunnen zien, de vloed plaatsgevonden hebben in 2459 v.C., 1656 jaar na de schepping en Adam zou geschapen zijn in 4115 v.C. Maar zijn de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 compleet? Met andere woorden, moeten ze strikt chronologisch geïnterpreteerd worden? Redenen om aan te nemen dat ze niet compleet zijn en dat ze niet als strikte chronologie geïnterpreteerd moeten worden zijn gegeven door dr. Henry Morris en professor J.C. Whitcomb in hun welbekende boek *The Genesis Flood* (pag. 474 en volgende).

Tabel 1 Chronologie van Adam tot Abraham, aangenomen dat er geen hiaten zijn in de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11.

Naam van de Patriarch	Geboortjaar n.A.	v.C.	Leeftijd bij geboorte volgende Patriarch	Stervensjaar n.A.
Adam	--	4115	130	930
Seth	130	3985	105	1042
Enos	235	3880	90	1140
Kenan	325	3790	70	1235
Mahalaleel	395	3720	65	1290
Jered	460	3655	162	1422
Henoeh	622	3493	65	987(opgenomen)
Methuselah	687	3428	187	1656
Lamech	874	3241	182	1651
Noach	1056	3059	502(a)	2006
Sem	1558(a)	2561(a)	100(a)	2158(b)
Arpachsad	1658(a)	2457	35	2096(b)
Selah	1693	2422	30	2126(b)
Heber	1723	2392	34	2187(b)
Peleg	1757	2358	30	1996(b)
Rehu	1787	2328	32	2026(b)
Serug	1819	2296	30	2049(b)
Nahor	1849	2266	29	1997(b)
Terah	1878	2237	70(c)	2083
Abram	1948	2167	100	2123

Noten n.A. = na schepping van Adam. v.C. = vóór Christus.

a) De vloed trad in in 1656 n.A.(toen Noach 600 was) en Genesis 11:10 vermeldt dat Sem 100 jaar oud was toen hij Arpachsad verwekte twee jaar na de vloed.

b) Deze data hoeven niet het jaar van sterven te zijn.

c) Zie tekst op pagina 25

Laten we deze wat gedetailleerder bezien:

1) *Het totaal aantal jaren aan het eind van het geslachtsregister wordt niet genoemd.*

Dit kan suggereren dat de lijst van namen en leeftijden van de patriarchen niet aan ons gegeven is met het doel een chronologie te construeren.

2) *De naam van Kenan verschijnt niet in de Hebreeuwse tekst maar wel in de Septuagint.*

Kenan verschijnt tussen Sela en Arpachsad in Lukas 3:36 en in de Septuagint. Dit schijnt een bewijs te zijn dat niet alle postdiluviale patriarchen op de lijst staan in de Hebreeuwse tekst. Dit wijst er op dat de chronologieën niet compleet zijn.

3) *De geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 zijn symmetrisch van vorm wanneer Kenan toegevoegd wordt aan het geslachtsregister in Genesis hoofdstuk elf.*

In beide geslachtsregisters zijn tien patriarchen genoteerd, waarbij de tiende drie belangrijke zoons heeft. Zelfs wanneer Kenan niet in de originele tekst aanwezig zou zijn zouden de geslachtsregisters nog symmetrisch zijn. Adam tot Noach, tien generaties; en Sem tot Abraham, tien generaties.

Deze symmetrische rangschikking kan een hulp bij het memoriseren zijn en kan er op wijzen dat het niet nodig is de numerieke gegevens van deze hoofdstukken in een strikte chronologie te persen.

4) *Er wordt informatie over iedere patriarch gegeven die irrelevant is voor een strikte chronologie.*

In Genesis 5:6-8 lezen we bijvoorbeeld: “Toen Seth honderd en vijf jaar geleefd had, verwekte hij Enos. En Seth leefde, nadat hij Enos verwekt had, achthonderd zeven jaar, en hij verwekte zonen en dochteren. Zo waren al de dagen van Seth negen honderd en twaalf jaar; en hij stierf”.

Wanneer het doel van dit geslachtsregister was ons een chronologie te geven, zouden we alleen nodig hebben: “Seth leefde honderd en vijf jaar, en hij verwekte Enos”.

De bijgevoegde feiten wijzen er op dat het doel van het geslachtsregister niet was een eenvoudige chronologie te geven, maar om te tonen hoe trouw God de Messiaanse lijn bewaakt.

5) *De Messiaanse schakels waren zelden eerstgeboren zoons en de leeftijd die aan de patriarch toegekend wordt toen hij de zoon verwekte die in het geslachtsregister genoemd wordt, hoeft niet noodzakelijkerwijs de leeftijd te zijn die de patriarch had, toen die zoon geboren werd.*

Dit zal duidelijk zijn wanneer we een paar voorbeelden bekeken hebben. Het feit dat de Messiaanse schakels zelden eerstgeboren zoons waren wordt duidelijk wanneer we ons realiseren dat geen van de Messiaanse voorouders in Genesis waarvan een enkel detail van de achtergrond bekend is (bijvoorbeeld Seth, Abram, Izaäk, Jakob, Juda en Peres) een eerstgeboren zoon was. Verder vertelt Genesis 10:21 (St. Vert.) ons dat Jafeth ouder was dan Sem, en Genesis 10:22 leidt ons tot de conclusie dat Arpachsad Sems derde kind was.

Dit leidt ons weer tot het tweede punt: namelijk dat de leeftijd die aan de patriarch gegeven is toen hij de zoon verwekte die genoemd wordt in het geslachtsregister, niet noodzakelijkerwijs de leeftijd is die de patriarch had toen zijn zoon geboren werd.

Oppervlakkig gezien vertelt Genesis 5:32 ons dat Noach 500 jaar oud was toen hij Sem, Cham en Jafeth verwekte. We hebben al gezien dat Jafeth ouder was dan Sem. In Genesis 11:10 lezen we dat Sem 100 jaar oud was toen hij Arpachsad verwekte, twee jaar na de vloed. We weten dat Noach 600 jaar oud was ten tijde van de vloed (Genesis 7:6), dus om Sem twee jaar na de vloed 100 jaar te laten zijn moet Noach 502 geweest zijn toen hij geboren werd.

Toch zou Genesis 5:32 ons de indruk gegeven hebben dat hij slechts 500 was. In Noachs geval is het verschil tussen de leeftijd in het geslachtsregister en de leeftijd die hij had toen Sem geboren werd slechts twee jaar, maar in het geval van Terah en zijn zoon Abram loopt het op tot minstens zestig jaar! In Genesis 11:26 lezen we: “Toen Terah zeventig jaar geleefd had, verwekte hij Abram, Nahor en Haran”.

Wanneer we dit vers oppervlakkig lezen zouden we wellicht concluderen dat Terah de vader van een drieling werd (Abram, Nahor en Haran) toen hij zeventig jaar oud was. (Pro memori: Isaäk werd de vader van een tweeling toen hij zestig jaar oud was). Maar bij nader onderzoek ontdekken we allereerst dat Terah niet de vader van een drieling was; ten tweede dat Abram niet de eerstgebo-

rene was; en tenslotte dat Terah tenminste 130 jaar oud was toen Abram werd geboren, want toen Abram vijf en zeventig jaar oud was verliet hij Haran (Genesis 12:4) en dit gebeurde nadat zijn vader was gestorven (Hand. 7:4) op de leeftijd van 205 jaar (Genesis 11:32). Wat Genesis 11:26 ons in werkelijkheid vertelt is dat Terah zeventig jaar leefde en de eerste van zijn drie zonen kreeg, waarvan de belangrijkste Abram was (niet vanwege zijn leeftijd maar vanwege de Messiaanse lijn).

Zo kunnen we zien dat het heel goed mogelijk is dat slechts enkele van de patriarchen, die vermeld zijn in Genesis hoofdstuk 5 en 11, eerstgeboren zonen waren. Het jaar dat men een eerste zoon verwekte, was in het Oude Testament bekend als “de eersteling van zijn kracht” (Zie Genesis 49:3; Deuteronomium 21:17; en Psalm 78:51 en 105:36). Dit jaar was heel belangrijk voor een Israëliet en het ziet er naar uit dat het dit jaar is en niet het geboortjaar van de Messiaanse tak dat gegeven is in de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11. Daarom is dit bewijsmateriaal, dat deze geslachtsregisters niet geïnterpreteerd kunnen worden als strikte chronologie.

6) *De term “verwekte” verwijst soms naar voorvaderlijke relaties.*

Hoewel tegenwoordig de term “verwekte” een vader-zoon relatie inhoudt, is dit niet noodzakelijkerwijs zo in het Hebreeuws. Bijvoorbeeld in Mattheüs 1:8 lezen we “Joram verwekte Uzzia” wat inhoudt dat Joram de vader van Uzzia was. Maar in feite worden drie generaties weggelaten, want Joram was de vader van Ahazia, die de vader was van Joas, die de vader was van Amazia, die in feite de vader van Uzzia was.

Zo houdt in onze taal de frase “zoon van” een vader-zoon relatie in. Maar opnieuw is in het Hebreeuws dit niet altijd zo, want in 1 Kronieken 26:24 lezen we dat “Sebuël, de zoon van Gersom, de zoon van Mozes, vorst over de schatten was” in de dagen van koning David. Maar in dit vers ontbreken ongeveer 400 jaren uit de generaties tussen Sebuël en Gersom!

Een vers dat van betekenis kan zijn voor de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 is, is Exodus 6:19. “En Aram nam zich Jochebed, zijn tante, tot vrouw en zij baarde hem Aäron en Mozes. En de levensjaren van Amram waren honderd zeven en dertig jaar.

In de eerste plaats is het interessant om op te merken dat de jaren die Amram leefde sprekend lijken op die in het geslachtsregister in Genesis hoofdstuk 5. Zonder verder onderzoek geeft dit vers de indruk dat Amram en Jochebed respectievelijk de vader en moeder waren van Aäron en Mozes. Maar wanneer we dit vers bezien in het licht van de informatie gegeven in Numeri 3:17-19 en 27-28, ontdekken we dat Amram niet de vader maar een voorvader van Aäron en Mozes was, en dat hij ongeveer 300 jaar vóór hen leefde. Dit is opnieuw helder bewijs dat de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 niet als strikte chronologie geïnterpreteerd moeten worden.

Tot zover hebben we zes redenen beschouwd om te geloven dat de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 niet compleet hoeven te zijn en dat zij niet geïnterpreteerd hoeven te worden als strikte chronologie. Er zijn echter nog twee redenen, alleen van toepassing op het geslachtsregister in Genesis hoofdstuk elf.

a) *De postdiluviale patriarchen kunnen geen tijdsgenoten van Abraham geweest zijn.*

Wanneer we een strikt chronologische interpretatie van het geslachtsregister in Genesis hoofdstuk elf accepteren, komen we tot enige nogal ongeloofwaardige en onmogelijke conclusies. In de eerste plaats, zouden al de postdiluviale patriarchen, waaronder Noach, nog in leven zijn toen Abraham vijf en vijftig jaar oud was.

Ten tweede zouden drie van hen die geboren werden vóór de aarde verdeeld werd (Sem, Selah en Heber) in feite Abram overleefd hebben (zie tabel 1 voor details). Ten slotte, Heber, de vader van Peleg zou niet alleen Abram overleefd hebben, maar hij zou nog twee jaar geleefd hebben nadat Jakob bij Laban begon te werken. Daarbij komt nog een veel belangrijker probleem met de bewering van Jozua met betrekking tot Abrams voorvaderen, dat zij afgodendienaars waren toen zij “aan de overzijde van de rivier... oudtijds” leefden. (Jozua 24:2, 14 en 15). Bij een strikt chronologische interpretatie van het geslachtsregister in Genesis hoofdstuk 11, kunnen we alleen maar komen tot de onontkoombare conclusie dat alle postdiluviale patriarchen, Noach en Sem inbegrepen, nog leefden in Abrams dagen en dat zij tot afgodendienst waren vervallen.

Zo'n conclusie is fout. Dus de bovengenoemde interpretatie van het geslachtsregister in Genesis hoofdstuk elf als strikte chronologie moet fout zijn.

b) *De Bijbel laat voor de toren van Babel een hoge ouderdom doorschemeren.*

Tabel 1 op pagina 22 gebruikt een strikt chronologische interpretatie van de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11. Hieruit kunnen we zien, dat de episode van de toren van Babel, die tijdens het leven van Peleg plaatsvond, plaatsvond tussen 2358 en 2119 vóór Christus, ongeveer 200 jaar vóór Abram. Wanneer we nu terugkeren naar het verslag in Genesis over de reizen van Abram, krijgen we niet de indruk dat het oordeel over de Toren van Babel slechts 200 jaar daarvoor plaatsvond. Bijvoorbeeld, Abram wordt niet getekend als een van de eerste pioniers die het land van Sinear verlaten had om westwaarts te trekken. Het land van Palestina was reeds gevormd en krioelde van "Kenieten, Kenizieten, Kadmonieten, Hethieten, Ferezieten, Refaïeten, Amorieten, Kanaänieten, Girgasieten en Jebusieten" (Genesis 15:19-21), en Egypte was al een machtige staat. Het verslag van Abram geeft de duidelijke indruk dat het oordeel over de Toren van Babel vele eeuwen vóór de tijd van Abram optrad.

Al de bovenstaande redenen leiden ons tot de conclusie dat de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 niet compleet hoeven te zijn en dat zij niet als strikte chronologie geïnterpreteerd hoeven te worden. Maar er zijn grenzen aan hoever deze geslachtsregisters uitgerekt kunnen worden, en er zijn een aantal factoren, die goed onthouden moeten worden.

Er zijn twintig namen in de patriarchenlijst van Adam tot Abraham. Er is een definitieve vader-zoon relatie tussen Adam en Seth (Genesis 5:3), Lamech en Noach (Genesis 5:28-30), Noach en Sem (Genesis 9:18), Sem en Arpachsad (Genesis 11:10) en tussen Terah en Abraham (Genesis 11:28-32). Dus zijn er slechts veertien mogelijke hiaten in generaties in de geslachtsregisters.

Laten we allereerst bezien hoeveel jaren we tussen ieder van deze veertien mogelijke hiaten zouden moeten plaatsen om de schepping van Adam op ongeveer 100.000 vóór Christus te plaatsen. Het antwoord is een schrikbarende 6850 jaren, dat is ongeveer *tweemaal* zo lang als de tijdsperiode tussen de uittocht van de Israëlieten uit Egypte tot de huidige dag. Zo'n groot hiaat tussen de generaties lijkt erg onwaarschijnlijk, en zou de geslachtsregisters bijna zinloos maken. Laten we nu de scheppingsdatum van Adam berekenen wanneer er ongeveer duizend jaar zouden liggen tussen ieder van deze veertien mogelijke hiaten. (Ik heb willekeurig deze duizend jaar gekozen, omdat in het Nieuwe Testament de Here Jezus Christus werd genoemd "de zoon van David" en er ongeveer duizend jaar lagen tussen David en Jezus). De scheppingsdatum van Adam die we nu berekenen is ongeveer 18.000 vóór Christus.

Het is daarom duidelijk dat de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 niet gebruikt kunnen worden om de *exacte* datum te berekenen waarop Adam geschapen werd. Zij kunnen echter niet onbeperkt uitgerekt worden, want zelfs het dateren van Adam op 100.000 vóór Christus zou de geslachtsregisters bijna zinloos maken, zoals we gezien hebben. Wanneer we ieder van de mogelijke generatiekloven ongeveer duizend jaar maken komen we op een datum van 18.000 vóór Christus voor de schepping van Adam. Wanneer we dit doen moeten we, wanneer het geslachtsregister bijvoorbeeld vermeldt "En Henoch leefde vijf en zestig jaar en verwekte Methusalah", dit interpreteren als "En Henoch leefde vijf en zestig jaar en verwekte een zoon wiens nakomeling 1000 jaar later Methusalah was.

Een ding is echter overduidelijk en dat is, dat de Bijbel leert dat Adam eerder duizenden dan honderdduizenden of miljoenen jaren geleden geschapen werd.

3. De lengte van de scheppingsdagen

Nu moet de vraag van de lengte van de scheppingsdagen in Genesis hoofdstuk 1 beschouwd worden. Zijn deze dagen letterlijke dagen of zijn ze langere tijdsperioden? Zijn het dagen waarin God schiep of zijn het dagen waarop God zijn schepping openbaarde aan Mozes, de schrijver van Genesis? Met andere woorden, werd Adam geschapen toen de wereld slechts zes dagen oud was of

kwam Adam duizenden of zelfs duizenden miljoenen jaren na de schepping van de aarde, beschreven in Genesis 1:1.

Het Hebreeuwse woord *yom* wat vertaald wordt met “dag” in Genesis hoofdstuk 1, kan gebruikt worden om tijd in algemene zin uit te drukken, en is in feite in de Bijbel niet minder dan vijf en zestig keer vertaald met “tijd”. Echter het wordt bijna 1200 keer vertaald in “dag” en in zijn meervoudsvorm *yamin* wordt het ongeveer 700 keer vertaald met “dagen”. Dit wijst er op dat de normale betekenis van *yom* en *yamin* respectievelijk “dag” en “dagen” is.

Dit wordt verder versterkt door een beschouwing van Genesis hoofdstuk 1. In eerste instantie vinden we dat numerieke, bijvoeglijke naamwoorden (eerste, tweede, derde enz.) gebruikt zijn, wat er op wijst dat de schrijver een letterlijke dag bedoelt. Ter vergelijking kan de passage in Numeri hoofdstuk zeven gebruikt worden. In tweede instantie, definieert de Hebreeuwse uitdrukking “avond en morgen” actueel de tijdsperiode van het woord *yom*, dat wil zeggen een letterlijke dag. De frase “avond en morgen” komt voor in Daniël 8:14 en 26 waar het duidelijk letterlijke dagen betekent.

Het feit dat de dagen in Genesis hoofdstuk 1 letterlijke dagen zijn wordt verder afdoend aangetoond door beschouwing van het vierde gebod in Exodus hoofdstuk 20. De scheppingsweek wordt gebruikt als basis van de zes werkdagen en een rustdag, en de woorden die door de hele tekst heen gebruikt worden voor “dag” en “dagen” zijn respectievelijk *yom* en *yamin*:

“Gedenkt de sabbatdag (yom), dat gij die heiligt. Zes dagen (yamin) zult gij arbeiden en al uw werk doen: maar de zevende dag (yom) is de sabbat van de Here, uw God; ... want in zes dagen (yamin) heeft de Here de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag (yom); daarom zegende de Here de sabbatdag (yom) en heiligde die”. Exodus 20:8-11

Hier in dit vierde gebod, kan niets duidelijker zijn dan dat de zes scheppingsdagen en de ene rustdag van de Heer identiek zijn in duur met de zes werkdagen en de ene rustdag van onze zevendaagse week, die de Heer ons bevolen heeft te houden.

Ondanks deze tekstuele argumenten, die aantonen dat de dagen van Genesis hoofdstuk 1 letterlijk dagen zijn, vragen sommigen hoe het mogelijk is letterlijk dagen te hebben voor een schepping van de zon en de maan op de vierde dag van de schepping. Maar het feit dat de zon niet eerder dan de vierde dag van de schepping geschapen werd maakt de eerste drie scheppingsdagen geen onbepaalde tijdsperiodes, want op de allereerste scheppingsdag lezen we dat God licht schiep. De ronddraaiende aarde zou daarom dezelfde dag-nacht cyclus passeren op de eerste drie scheppingsdagen als op de andere dagen. Een vrij algemeen bezwaar dat door sommigen gemaakt wordt tegen de dagen in Genesis hoofdstuk 1 als zijnde letterlijke dagen wordt gevonden in Genesis 2:4. Hier betekent het woord “dag”, dat een vertaling is van het Hebreeuwse woord *yom*, een tijdsperiode (de scheppingsweek) en sommigen concluderen dat omdat “dag” (*yom*) hier een tijdsperiode betekent, het in Genesis hoofdstuk 1 ook een tijdsperiode moet betekenen. Dit bezwaar kan beantwoord worden door er op te wijzen dat het in Genesis 2:4 duidelijk is uit de context dat de schrijver verwijst naar de scheppingsweek, wanneer hij het woord “dag” (*yom*) gebruikt. Inderdaad, een parallelle constructie wordt gevonden in Numeri 7:84 waar “dag” (weer de vertaling van het Hebreeuwse woord *yom*) gebruikt wordt om te verwijzen naar de twaalf voorgaande dagen waarnaar in de eerdere verzen naar verwezen is. Niemand staat erop van de eerste *dag*, tweede *dag* enz. in Numeri hoofdstuk 7 lange tijdsperiodes te maken, alleen maar vanwege de betekenis van het woord “dag” in Numeri 7:84, dus waarom dan wel in Genesis hoofdstuk 1? Wanneer “dag” een tijdsperiode betekent in de Bijbel, is het altijd duidelijk vanuit de context.

Een andere tegenwerping die gemaakt wordt tegen de dagen in Genesis hoofdstuk 1 als zijnde letterlijke dagen denkt men te vinden in 2 Petrus 3:8: “Doch dit ene mag u niet ontgaan, geliefden, dat een dag bij de Here is als duizend jaar en duizend jaar als een dag”.

Sommigen stellen dat dit vers bewijst dat de dagen in Genesis hoofdstuk 1 perioden van 1000 jaar zijn! Dit vers moet echter niet uit zijn context genomen worden. Petrus schrijft over hen die in de laatste dagen (vs. 3) zullen komen en die spotten zullen met de belofte van de tweede komst van de Here Jezus Christus (vs. 4). Hun filosofie wordt samengevat als “Alles blijft zo, als het van het be-

gin der schepping af geweest is” (vs. 4). Dit nu is de filosofie van de evolutionist - het wordt uniformitarisme genoemd. Petrus echter herinnert zijn lezers eraan dat zulke mensen onwetend zijn, omdat God geen uniformitaristisch proces gebruikte bij de universele vloed die “de toenmalige wereld” deed vergaan (vs. 5 en 6), noch dat de Here God uniformitaristische processen zal gebruiken bij zijn tweede komst (vs. 7). Wat Petrus in vers 8 schrijft is juist een uitleg dat God blijkbaar in een dag kan doen wat duizend jaar zou vergen om het met uniformitaristische processen te voltooien. Het heeft niets te maken met de lengte van de scheppingsdagen in Genesis hoofdstuk 1.

Er is een onjuiste methode van interpretatie van Genesis hoofdstuk 1 in termen van evolutie (en dus concluderen dat Adam enkele tienduizenden jaren geleden leefde en dat de aarde duizenden miljoenen jaren oud is) en tegelijkertijd de letterlijke bedoeling van de scheppingsdagen vast te houden. Zo beweert men dat God zijn schepping aan Mozes *openbaarde* in zes letterlijke dagen. Met het oog op deze interpretatie wordt door theïstische evolutionisten beweerd, dat Genesis meer een verslag is van wat God tot Mozes zei, dan een verslag van de schepping. Er wordt beweerd dat de rust van de zevende dag ingesteld werd omwille van de mens en dat God zes dagen werkte en toen een dag rustte om de mens te tonen dat hij zes dagen moest werken en dan een dag rusten. Er is gesuggereerd dat hoewel het werk dat God deed niet opgeschreven is in Genesis hoofdstuk 1, Hij misschien eenvoudige modellen maakte door gebruik te maken van stenen, hout, water enz. om Mozes de stadia van de oorspronkelijke schepping te tonen. Deze interpretatie is goed voorgesteld door P.J. Wiseman in zijn boek *Clues to Creation in Genesis*.

Zoals bij iedere evolutionistische interpretatie van Genesis hoofdstuk 1, zijn er tegenstellingen tussen het bijbels verslag van de schepping en het evolutionistische verslag over de oorsprong. Aanhangers van deze evolutionistische interpretatie van Genesis hoofdstuk 1 gaan echter heel ver in de herinterpretatie van Genesis met het doel deze contradictie te laten verdwijnen. Bijvoorbeeld in de recensie van het boek *The Moon: its Creation, Form and Significance* van de creationistische professor J.C. Whitcomb en dr. Donald B. de Young, dat verscheen in de november 1979 aflevering van *Faith and Thought* (the Journal of the Victoria Institute of Philosophical Society of Great Britain), stelt de anonieme schrijver (pag. 7), “Gezien vanuit de taal waarin Genesis werd geschreven, is het naar het schijnt duidelijk, dat de zon en maan “gemaakt” werden toen zij voor het eerst verschenen vanuit de nevelen in een vroeg stadium van de aardhistorie”. Het punt waar het om gaat is of we het over schepping of verschijnsel hebben. Genesis 1:16 en 17 vermelden dat God de zon en de maan maakte, zij zeggen niet dat God hen *gemaakt had en hen dan toestond te verschijnen*.

Er zijn echter andere grammaticale problemen met deze interpretatie van Genesis hoofdstuk 1. In zijn boek *Clues to Creation in Genesis*, vertaalt P. J. Wiseman Genesis 2:3-4 als een enkele zin (pag. 201-202):

“En God zegende de zevende dag en zette die apart, want daarin rustte Hij van al zijn werk, dat God scheppende deed met betrekking tot het maken van deze geschiedenissen van de hemelen en de aarde, zoals ze geschapen werden op de dag dat de Here God de hemelen en de aarde schiep”.

Terwijl de statenvertaling twee zinnen heeft in deze twee verzen:

“En God heeft de zevende dag gezegend en dien geheiligd, omdat Hij op denzelven gerust heeft van al zijn werk, hetwelk God geschapen had om te volmaken. Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden; ten dage als de Here God de aarde en den hemel maakte”.

Evenals de nieuwe vertaling van het Bijbelgenootschap:

“En God zegende de zevende dag en heiligde die, omdat Hij daarop gerust heeft van al het werk, dat God scheppende tot stand had gebracht. Dit is de geschiedenis van de hemel en de aarde, toen zij geschapen werden”.

Uit de statenvertaling en de nieuwe vertaling van vers 3 blijkt duidelijk dat God rustte van zijn scheppingswerk (de vertaling van het Hebreeuwse woord *barah*), niet van zijn modelmakend en openbarend werk, wat sommige evolutionisten, waaronder P. J. Wiseman, ons willen laten geloven.

Zoals met alle evolutionistische interpretaties van Genesis hoofdstuk 1, zijn er ook een aantal fundamentele problemen voor de theïstische evolutionist in Genesis hoofdstuk 2. Hier lezen we in vers

7 dat God “de mens formeerde van stof uit de aardbodem”. En in vers 19 dat God “uit de aardbodem al het gedierte des velds en al het gevogelte des hemels formeerde”.

Dit is geen modelmakende of openbarende handeling, maar een definitieve scheppingsdaad. Er is geen enkele aanwijzing dat hier evolutionistische processen gebruikt zijn, en zulke scheppingsdaden passen in geen enkele evolutionistische interpretatie van Genesis hoofdstuk 1.

Het idee dat God zijn schepping aan Mozes openbaarde in de zes dagen die in Genesis hoofdstuk 1 zijn vermeld is daarom onjuist, want het wordt niet door de Schrift gesteund. Het is weer een poging om het bijbelse verslag van de oorsprong te laten passen bij het evolutionistische verslag. Vanuit grammaticale en tekstuele argumenten kunnen we echter zien dat de dagen in Genesis hoofdstuk 1 letterlijk als dagen geïnterpreteerd moeten worden en dat zij de dagen zijn waarin God schiep. De Bijbel onderwijst dus heel duidelijk, dat Adam geschapen werd op de zesde scheppingsdag.

Voor we echter concluderen dat de aarde slechts zes dagen oud was toen deze gebeurtenis plaatsvond, willen we naar de hiaattheorie kijken en onderzoeken of er ook een tijdsinterval is tussen de eerste twee verzen van Genesis.

4. De Hiaattheorie (Gap theory)

In 1814 poneerde dr. Thomas Chalmers van de Universiteit van Edinburgh voor het eerst het idee van een hiaat in de tijd (en vandaar de naam van de theorie) tussen Genesis 1:1 en 1:2. De reden hiervoor was *niet* van theologische aard, maar om tegemoet te komen aan de meningen van de geologen van zijn dagen, die uitgestrekte tijdsperioden vroegen, en tegelijkertijd te pogen een letterlijke interpretatie van het Genesis verhaal van de schepping te handhaven. De hiaat-theorie werd verder uitgewerkt in 1876 door Georg H. Pember in zijn boek *Earth's Earliest Ages* en is enorm populair geworden door de voetnoten met betrekking hiertoe in de *Scofield Reference Bible*, die voor het eerst gepubliceerd werd in 1917.

De hiaattheorie stelt dat de oorspronkelijk geschapen aarde in Genesis 1:1 bevolkt was met planten en dieren (inclusief “pre-adamitische mensen”!) maar vanwege de val van Lucifer (dit is Satan) werd deze oorspronkelijke schepping door God vernietigd door een universele hevige vloed. Tenzelfder tijd, veronderstelt men, dat de aarde in duisternis gedompeld werd en dus “woest en ledig” werd, zoals vermeld is in Genesis 1:2. De uitgestrekte tijdperken van de evolutionistische geologische tijdtabel worden verondersteld te zijn opgetreden in dit tijdsinterval, zodat de fossielen, die in de aardkorst gevonden worden, de veronderstelde overblijfselen zijn van de oorspronkelijk perfecte wereld, die naar verondersteld wordt vernietigd was voor de zes letterlijke her-scheppingsdagen die zijn opgetekend in Genesis 1:3-31.

De hiaattheorie krijgt steun omdat deze oppervlakkig gezien tamelijk indrukwekkende bijbelse kracht verleent aan een standpunt dat de evolutionistische geologische tijdtabel niet radicaal bestrijdt.

Maar zoals door professor J.C. Whitcomb in zijn boek *The Early Earth* is aangetoond: “compromitteert ze bij nader onderzoek de eenheid en volledigheid van het scheppingsverhaal, de oorspronkelijke volmaaktheid van de wereld, de genetische continuïteit van fossielen en levende vormen, de totaliteit van Adams gebied, en het unieke van zowel de vloek in Eden en de wereldwijde catastrofe van de vloed van Noach” (pag. 131). In feite zijn de verschillen tussen de hiaat-theorie en het schriftuurlijk onderricht over een betrekkelijk recente schepping in zes letterlijke dagen erg diep:

1) De hiaattheorie compromitteert de leer van Adams heerschappij over Gods schepping, want in Genesis 1:26 lezen we dat God met betrekking tot het mensdom zei, “Opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte dat op de aarde kruipt”. Wanneer de interpretatie van de hiaattheorie correct is, dan zou Adam (de eerste mens) op een wereld geplaatst zijn, die pas door God vernietigd was en zo zou hij letterlijk gelopen hebben op de begraafplaats van miljarden schepselen over wie hij nooit zijn recht uitgeoefend zou hebben.

2) De hiaattheorie veronderstelt dat carnivore en omnivore dieren niet alleen miljoenen jaren vóór Adam leefden en stierven, maar zelfs vóór de val van Satan! Dit in tegenstelling met het duidelijk onderricht van de Schrift, dat het “zuchten en in baredood zijn” van het dierenrijk een gevolg is van de vloek in Eden, die kwam *na* de val van Adam.

3) De hiaattheorie moet het “zeer goed” van Genesis 1:31 herdefiniëren, waar we lezen: “God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie het was zeer goed”. Wanneer de hiaattheorie juist is, dan was deze “zeer goede” wereld een kerkhof van miljarden schepselen en reeds het domein van Satan, die in 2 Korinthiërs 4:4 beschreven is als de “god dezer eeuw”.

4) Volgens de hiaattheorie werden alle planten en dieren van de oorspronkelijke wereld vernietigd en gefossiliseerd, en dus zouden ze geen genetische verwantschap met de levende dingen van de huidige wereld kunnen hebben. Toch schijnt de meerderheid van de fossielen identiek van vorm te zijn met de moderne exemplaren. Er worden tegenwoordig op aarde ook zogenoemde “levende fossielen” gevonden en deze zijn identiek met die welke gefossiliseerd gevonden worden. Bijvoorbeeld de *Coelocanth* vis, de *Ginkgo*, *Araucaria* en *Cycas* coniferen en de paardestaart *Equisetum*. Belangrijker is echter dat sommige aanhangers van de interpretatie van Genesis hoofdstuk 1 volgens de hiaattheorie, menselijke fossielen in het tijdshiaat plaatsen en zo zijn gedwongen tot de conclusie, dat pre-adamitische mensen bestonden, maar dat die geen eeuwige ziel bezaten.

5) Indien de hiaattheorie juist was, dan zouden we blijven zitten zonder duidelijk woord van God met betrekking tot de oorspronkelijke volmaakte wereld - *niets* met betrekking tot de volgorde van de gebeurtenissen bij de schepping: *niets* over de rangschikking van haar karakteristieke onderdelen: *niets* van de geschiedenis (die meer dan 99,9% van de aardhistorie kon hebben uitgemaakt). Van de christen zou verwacht worden dat hij naar de evolutionist zou gaan om zijn nieuwsgierigheid naar zulke zaken te bevredigen.

6) Tenslotte neemt de hiaattheorie stilzwijgend aan dat Noach's vloed (waar Mozes drie hele hoofdstukken in Genesis aan wijdt) betrekkelijk onbelangrijk was vanuit het standpunt van zijn geologische en hydrodynamische effecten, aangezien al de belangrijke fossielhoudende formaties afgezet zouden zijn door de veronderstelde vloed van Genesis 1:2.

Wanneer we aandacht schenken aan grammaticale en taalkundige kanten van de hiaattheorie, merken we dat deze niet kan worden bewezen. Weston Fields heeft in zijn boek *Unformed and Unfilled* de betekenis van het Hebreeuwse woord *asah* (maken) en *barah* (scheppen) en de relaties tussen deze woorden beschouwd. Hij komt tot de conclusie dat de betekenis van deze woorden zodanig is dat deze “geen tijdsruimte toestaat voor een hiaat tussen Genesis 1:1 en 1:2 ; evenmin een hiaat vóór Genesis 1 toestaat; en dat deze een *recente schepping* vereist (pag. 71)”. Na bestudering van de grammatica van Genesis 1:2 concludeert Weston Fields dat “De passages waaruit dit vers is samengesteld een beschrijving zijn van de handeling van het hoofdwerkwoord (namelijk de actie van het scheppen van hemel en aarde in Genesis 1:1), en *geen chronologisch* na 1:1 *volgende ontwikkeling* (pag. 86).

Van het “was” van Genesis 1:2 wordt aangetoond dat het de traditionele en *enige* legitieme vertaling is van het Hebreeuwse *hayetha*, op deze wijze een van de krachtigste argumenten van de hiaattheorie teniet doend. Weston Fields onderzocht ook de frase die vertaald is als “woest en ledig”, en hij toont aan “dat noch lexicografische definities, noch contextuele gebruiken vereisen dat we Genesis 1:2 zien als een oordeelstoneel - een duivelse toestand, teweeggebracht door de val van engelen”. (pag. 129). Hij concludeert dat de Hebreeuwse woorden *tohu* en *bohu* gebruikt zijn om iets te beschrijven dat “onbeëindigd en onduidelijk is, maar niet noodzakelijkerwijs slecht!” (pag. 129). Het boek *Unformed en Unfilled* is een fraaie weerlegging van wat waarschijnlijk het “standaardwerk” van de hiaattheorie is, *Without Form and Void* (woest en ledig), door Arthur C. Custance. Buiten de argumenten, die hierboven in overweging genomen zijn, beschouwt Weston Field ook al de andere argumenten betreffende de hiaattheorie, zoals de duisternis, 2 Korinthiërs 4:6, Hebreeën 11:3, zonde, fossielen en pre-adamitische mensen Lucifers vloed en *katabole* (het Hebreeuwse woord dat vertaald is door “grondlegging” in de zinsnede “van de grondlegging der wereld af” die voorkomt in Mattheüs 25:34; Lukas 11:50; Johannes 17:24; Efeziërs 1:4; Hebreeën 4:3 en 9:26; 1 Petrus 1:20 en Openbaring 13:8 en 17:8. Voorstanders van de hiaattheorie beweren dat dit woord

vertaald zou moeten worden met “gewelddadige verbreking”. In ieder geval wordt aangetoond dat de argumenten van de hiaatheorie “steriel” zijn, gebaseerd op theologische vooroordelen, en buitengewoon geforceerd” (pag. 146).

De hiaatheorie is dus een compromis ... een moderne theorie die slechts geformuleerd is in de laatste paar eeuwen, in een poging het bijbelse verslag van de schepping in overeenstemming te brengen met evolutie. We hebben echter gezien dat de hiaatheorie niet rust op de onaantastbare rots van de Heilige Schrift.

We zijn daarom genoodzaakt tot de conclusie dat er geen tijdhiaat is tussen de eerste verzen van Genesis Adam werd dus geschapen toen de aarde nog maar zes dagen oud was.

5. Oppervlakkige schijn van ouderdom

Voor we onze bijbelse beschouwingen betreffende de ouderdom van de aarde beëindigen, is er nog een factor die we moeten beschouwen. Dat is het feit dat toen God schiep, Hij daarbij de dingen een oppervlakkige schijn van ouderdom gaf. Deze factor is erg belangrijk voor de hele vraag naar de ouderdom van de aarde en we zullen erop terug komen bij onze algemene conclusie.

Het is belangrijk *precies* te begrijpen wat de zinsnede “oppervlakkige schijn van ouderdom” betekent en ook om zich het belang ervan te realiseren. Om deze redenen zal het nuttig voor ons zijn allereerst een of twee wonderen te bezien die onze Here Jezus Christus verrichtte tijdens zijn aardse dienst. Dit zal ons de zinsnede “oppervlakkige schijn van ouderdom” wat duidelijker doen begrijpen.

Het verhaal van het *eerste* wonder van Jezus Christus wordt gevonden in hoofdstuk 2 van het Evangelie naar Johannes. Jezus was op een bruiloft in Kana in Galilea en bij de receptie veranderde Hij ongeveer 600 liter water in wijn. Nu is er een enorm verschil tussen water en wijn - om dat vast te stellen hoeft men alleen die twee te proeven! Water is een betrekkelijk eenvoudige stof met de chemische formule H₂O (zoals iedere schooljongen behoort te weten). Wijn daarentegen is een zeer complexe oplossing die een groot aantal complexe organische verbindingen bevat (alcoholen, esters, vetzuren, looizuur, mineralen, albumonoiden, natuurlijke kleurstoffen, enz.) Men zou kunnen beweren dat in de natuur het water dat in de grond gevonden wordt, veranderd wordt in wijn door de natuurlijke processen waardoor druiven ontstaan en hun gisting om wijn te produceren. Het water in de grond wordt geabsorbeerd door de wortel van de wijnstok en wordt veranderd in druivensap in de druif wanneer deze rijpt. Het sap wordt uit de druif geperst en gegist door gistcellen tot de suiker er in omgezet is in ethylalcohol. Ook worden andere alcoholen, zuren en esters gevormd. Nadat de gisting opgehouden is, moet de wijn verscheidene maanden rijpen voor ze smakelijk is. De chemie van het rijpen is heel complex. Vandaar dat het natuurlijke proces van omzetting van water in wijn complex is en verscheidene maanden en soms jaren vergt.

Jezus Christus echter volbracht deze omzetting *onmiddellijk*. De wijn, slechts enkele minuten oud, had een oppervlakkige schijn van ouderdom, want hij scheen verscheidene maanden, zo niet jaren oud te zijn. Zoals Johannes 2:10 toont, dachten de mensen op het bruiloftsfeest dat het gewone (hoewel goede) wijn was, die de gastheer tot dan bewaard had, en dat die het eindproduct was van gisting en veroudering van de vrucht van de wijnstok. De bruiloftsgasten konden geen verschil vinden tussen deze *geschapen* wijn en gewone natuurlijk geproduceerde wijn!

Het begrip oppervlakkige schijn van ouderdom, wordt opnieuw geïllustreerd door beschouwing van het wonder van de spijziging van de vijfduizend. Professor J.C. Whitcomb stelt het als volgt in zijn boek *The EarLy Earth* (pag. 30):

“Op een avond op een berghelling bij het meer van Galilea, aten vijfduizend mannen en hun families broden en vissen, die geschapen waren met een oppervlakkige schijn van ouderdom. Hier waren tienduizenden gerstebroden samengesteld van graan, dat nooit van velden geoogst was, noch gebakken in ovens! En hier waren tenminste tienduizend vissen, die nooit uit eieren gekomen waren, of in netten gevangen of in de zon gedroogd!

We kunnen hetzelfde begrip weer geïllustreerd zien in het verhaal van de blinde man die genezen werd door de Here Jezus Christus, zoals opgetekend is in Johannes 9:1-7. Hier was een man, die blind geboren was - waarschijnlijk was zijn blindheid aangeboren. Toch scheen hij na genezen te zijn nooit blind geweest te zijn. Met andere woorden, van zijn (recent genezen) ogen kon gezegd worden dat ze een oppervlakkige schijn van ouderdom hadden.

Dit begrip wordt verder geïllustreerd door beschouwing van vele wonderen, die de Here Jezus Christus deed bij zijn aardse dienst; bijvoorbeeld de genezing van de man die een verdorde hand had (Mattheüs 12:10-13); de genezing van de vrouw die gedurende achttien jaren verkromd was (Lukas 13:11-13); de genezing van de doofstomme (Markus 7:32-35 en 9:17-27); en de opwekking van de dode (Mattheüs 9:18-25, Markus 5:22-42, Lukas 7:12-15 en Johannes 11:1-44). Deze wonderen kunnen alle het belang van het begrip 'oppervlakkige schijn van ouderdom' illustreren en toelichten".

Met dit begrip goed in gedachten willen we nu de schepping bezien, zoals opgetekend in Genesis hoofdstuk 1. Deze had ook een oppervlakkige schijn van ouderdom. Bijvoorbeeld toen God de aarde beval vruchtbomen voort te brengen, schiep Hij niet eerst zaden om dan een aantal jaren te wachten om hen tot volwassenheid te laten groeien. Neen! Gods bevel werd vervuld door de scheppingshandeling van volgroeid fruitdragende vruchtbomen. Op gelijke wijze werd al het andere plantenleven, dat op de derde dag verscheen, volwassen geschapen. De vis die in de zee wemelde en het gevogelte, dat in de lucht vloog werd ook volgroeid geschapen op de vijfde scheppingsdag.

De dieren, die op de zesde scheppingsdag verschenen, werden ook volledig volwassen geschapen - zo ook Adam en zijn vrouw Eva. Zulke scheppingsdaden waren in volledige harmonie met Gods latere werken in het Heilige Land, ten tijde van Christus.

Alles werd toen geschapen met een oppervlakkige schijn van ouderdom. Professor J.C. Whitcomb gebruikt in zijn boek *The Early Earth* op pag. 33 en 36, de volgende argumenten om dit punt verder te benadrukken:

"Het is werkelijk totaal onmogelijk de conclusie te ontlopen, dat wanneer God levende dingen schiep *naar hun aard*, zoals het eerste hoofdstuk van Genesis tien verschillende keren stelt, Hij hen geschapen moet hebben met een oppervlakkige schijn van ouderdom. En de Schriften vertellen ons dat God de levenscyclus eerder begon met volwassen organismen, dan met embryonale vormen. Zowel het Oude als het Nieuwe Testament stemmen overeen met de bovennatuurlijke schepping van Adam en Eva als volwassenen. En moet dit ook niet waar zijn geweest voor al de diersoorten? Hoe zouden zulke schepselen bestaan kunnen hebben, alleen maar als bevruchte eieren buiten de baarmoeder? En hoe zouden jonge zoogdieren overleefd hebben zonder de zorg van een moeder? God zou direct en continu hebben moeten ingrijpen om voor hen te zorgen. Daarom, tenzij we ons beroepen op een eindeloze stroom van wonderen, blijft de directe schepping van *volwassen* organismen als enige logische interpretatie over van het Genesisverhaal van de schepping van levende schepselen *naar hun aard*".

Hieruit zien we duidelijk dat de Bijbel leert dat God een volwassen schepping schiep, die een oppervlakkige schijn van ouderdom had. En dit geldt niet alleen voor de levende wereld, maar ook voor de anorganische dingen. Wanneer we teruggevoerd zouden kunnen worden in de tijd tot het moment, dat de aarde slechts acht dagen oud was, zouden we zulke verschijnselen zien als bergen, valleien, zandige stranden en rotsige zee-kusten; die op natuurlijke wijze dikwijls duizenden jaren nodig hebben om gevormd te worden. Het begrip oppervlakkige schijn van ouderdom is erg belangrijk en we zullen op dit begrip terugkomen, nadat we gekeken hebben naar de wetenschappelijke beschouwingen betreffende de ouderdom van de aarde.

6. Conclusie

In de inleiding tot dit deel over de bijbelse beschouwingen van de vraag naar de ouderdom van de aarde, zagen we dat, oppervlakkig gezien, het berekenen van de ouderdom van de aarde vanuit de Bijbel de eenvoud zelf is. Toen we echter de kwestie in detail beschouwden, kwamen we in de problemen. We zagen bijvoorbeeld, dat de geslachtsregisters in Genesis 5 en 11 niet compleet hoeven

te zijn en dat zij niet als een strikte chronologie geïnterpreteerd moeten worden, dus kunnen ze niet gebruikt worden om de exacte datum te berekenen waarop Adam geschapen werd. We zagen echter ook, dat de geslachtsregisters niet onbeperkt uitgerekt kunnen worden, want zelfs het dateren van Adam op 100.000 vóór Christus maakt deze geslachtsregisters bijna zinloos. Toen we onze aandacht richtten op de lengte en de betekenis van de dagen in Genesis hoofdstuk 1, zagen we dat op grond van grammaticale en tekstuele argumenten, deze dagen geïnterpreteerd moeten worden als letterlijke dagen en dat het dagen zijn waarop God schiep. We zagen ook dat er geen bewijs vanuit de Schrift is voor het bestaan van en of ander chronologisch hiaat tussen Genesis 1:1 en 1:2.

Op grond van deze beschouwingen moeten we concluderen dat, hoewel we de exacte datum waarop Adam geschapen werd, niet weten, we wel weten dat hij op de zesde scheppingsdag geschapen werd. Op grond van bijbelse beschouwingen zijn we er nagenoeg zeker van dat deze gebeurtenis plaatsvond binnen de afgelopen 100.000 jaar. We hebben ook met betrekking tot de oppervlakkige schijn van ouderdom, de aard van Gods oorspronkelijke schepping beschouwd en we hebben geconcludeerd, dat God een volwassen schepping schiep. Dit begrip van oppervlakkige schijn van ouderdom is erg belangrijk en we zullen er op terug moeten komen, nadat we gekeken hebben naar de wetenschappelijke beschouwingen betreffende de ouderdom van de aarde.

Dr. A.J. Monty White

<http://home.deds.nl/~kvu/>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm